Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свягъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Реклямаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 245. Четверъ 31 жовтня (12 падолиста) 1891. Рôкъ I.

Новѣ доказы мира.

Въ послѣдныхъ дняхъ наспѣли ажь зъ трохъ рôзныхъ сторôнъ важнѣ вѣсти, запевняючѣ, що миръ европейскій єсть бодай на найближшу будучнôсть забезпеченый. Вѣсти тѣ выйшли зъ устъ такихъ мужѣвъ, котрымъ можна повѣрити, котрыхъ вôдзывы не пускають ся отъ такъ на вѣтеръ, бо то мужѣ, въ котрыхъ рукахъ або таки безпосередно спочиває судьба дотычныхъ державъ, або они суть дуже добре ознакомленѣ зъ станомъ рѣчей и ходомъ сучасної политики. При тôмъ впадає и то въ очи, що вôдзывы тыхъ мужѣвъ припали майже въ одну и ту саму пору, зъ чого можна такожь вносити, що станъ рѣчей въ Европѣ мусить бути дѣйстно такій, якимъ єго представляють тѣ мужѣ, коли они рôвночасно а прецѣ независимо вôдъ себе выголосили одинаковый поглядъ, сконстатували, мовъ тѣ лѣкарѣ, однодушно жизненнôсть европейского мира. Вѣсти тѣ понеслись майже рôвночасно зъ Австріи, Италіи и Анґліи; послухайможь, що они кажуть.

Мы вже згадували коротко про перший мирный вôдзывъ въ австрійскôй делеґаціи; ширшого поясненя ситуаціи политичнои сподѣвають ся вôдъ ґр. Кальнокого на суботу. Але вже и промова президента австрійскои делеґаціи кн. Шенбурґа пояснила достаточно ситуацію. Вôнъ сказавъ, що загальну ситуацію политичну знаменує фактъ, що мимо того, що державы вже вôдъ колькохъ лѣтъ зброять ся, миръ европейскій єсть на найближшу будучнôсть запевненый. Запутанины національнѣ, политичнѣ и соціяльно-политичнѣ вымагають конче того, щобы миръ бувъ удержаный не лишь межи державами, але и въ кождôй державѣ въ єи внутрѣ окремо, а то въ той цѣли, щобы Европа не тратила сама въ собѣ своихъ силъ, пôдчасъ коли другѣ части свѣта розвивають ся дуже скоро и несподѣвано идуть въ гору.

Другій мирный вôдзывъ выйшовъ зъ устъ першого анґлійского міністра, льорда Сальсберіого, на пирѣ у лондоньского льордмера. Анґлійскій президентъ кабінету такъ схарактеризувавъ результаты анґлійскои политики: Результаты политики правительства въ Ирляндіи суть вдоволяючѣ. Политика, вôдносяча ся до Єгипту позôстала безъ змѣны. Анґлія не хоче вôдрывати Єгипту вôдъ Туреччины, але бажає удержати той край на згоднôмъ зъ угодами становищи и мусить позôставати тамъ доти, доки Єгипетъ не буде досыть сильный, щобы могъ ставити опôръ всякимъ замахамъ. Теперь не затемнює политичного овиду нѣ найменша хмарка, котра могла бы мѣстити въ собѣ щось шкодливого для справы мира. Не вôйною, але конкуренцією промысловою и угодами торговельными займаєсь теперь дипльоматія. Выгляды Анґліи въ той вôйнѣ торговельнôй суть много обѣцюючѣ. Гамільтонъ зазначивъ, що флота анґлійска, принимаючи въ Порсменѣ французку ескадру, переконала Францію о прихильности Анґліи для неи, а италіяньскій амбасадоръ ґр. Торніеллі вказавъ на то, що тѣсна звязь Италіи зъ Анґлією становить найбôльшу поруку удержаня мира въ Европѣ.

Третій наконецъ вôдзывъ то була велика бесѣда политична италіяньского президента кабінету, маркіза Рудініого, выголошена въ Міланѣ въ театрѣ „Делля Скаля“, котрои, особливо по гостинѣ Ґірса въ Монци, выжидавъ зъ великою нетерпеливостію цѣлый свѣтъ политичный. Въ тôй отже бесѣдѣ высказавъ Рудіні непохитну надѣю, що поруку удержаня мира въ тôмъ треба добачувати, що пануючѣ суть перенятѣ великою умѣренностію, бо ихъ отвѣчальнôсть була бы западто тяжка, щобы выкликувати кроваву борбу, позаякъ навѣть запевнена побѣда не могла бы вырôвнати величезнои шкоды, якои бы тота борба наробила. Союзы теперѣшнои поры служать лишь до власнои обороны. Правительство италіяньске, вôдновивши союзъ, думає, що укрѣпило станъ, якій єсть конечный, щобы можна обмежитись на скромнѣйшѣ выдатки. Италія, руководячись бажанємъ удержаня status quo, особливо на Середземнôмъ морю, становить въ Европѣ мирный елементъ. Зъ Австро-Угорщиною и Нѣмеччиною скрѣплено солідарнôсть якъ въ поглядахъ такъ и въ интересахъ, а добрѣ вôдносины зъ Россією, выкликали въ послѣдныхъ часахъ въ публичнôмъ мнѣню мало що не чувство забезпеченого мира. Се заявлене Рудініого принято зъ великимъ одушевленємъ.

По сихъ вôдзывахъ можна отже сказати, що миръ єсть дѣйстно забезпеченый на найближшу будучнôсть, що теперѣшный мирный станъ може потягнути ся рôкъ, два, а може ще и колька або кольканацять лѣтъ. Чи однакожь єсть выключена можнôсть нарушеня того мира? На жаль того сказати не можна.

При стрѣлецькôй ватрѣ.

ОПОВѢДАНЄ

АБІ АРЪ-СОЛТАНА.

(Перевѣвъ Павло Кирчôвъ).

Мы спинали ся щоразъ высше... Передъ собою бачивъ я стрôмку стежчину, що пняла ся помѣжь небосяглѣ смереки гень въ гору, ажь до смарагдово зеленыхъ пасовискъ и полонинъ; на ихъ окраинахъ виднѣли выразно закроѣ малои, припертои до скалы колибы — захисту пастухôвъ; понадъ колибою взносивъ ся каменистый, то сюдъ то тудъ недорôснымъ ялôвцьомъ порослый, верхъ Ростôчки.

Въ грудьохъ почало минѣ запирати духъ; въ плечохъ, па грудьохъ и на раменахъ мовбы хто коловъ тысячами иглиць, а зъ чола летѣвъ пôтъ повными потоками... Я ставувъ на хвилину и обернувъ ся въ сторону, вôдки мы прийшли. Оперши ся на цѣвцѣ своеи рушницѣ, пустивъ я очи въ долину, та зразу не мôгъ нѣчо видѣти, лишь вôддыхавъ поспѣшно, напрасно, якъ той кôнь по швидкôмъ перегонѣ, або хортъ по зловленю швидконогого заяця; заздренѣ предметы мѣнили ся въ очохъ, сплѣтали ся въ якійсь дивный, невыразный безладъ.

Прийшовши троха до себе, якъ вôддыхъ троха звôльнивъ ся, и обтерши очи зъ поту, узрѣвъ я такій пишный видъ, що ажь серце на хвилю битись перестало, а всѣ силы душѣ вмлѣ ока змѣнили ся въ одно чувство — великого подиву для величного образу природы, для чудового дѣла Сотворителя.

Въ ногахъ, десь тамъ тысячь метрôвъ пôдъ нами, вила ся синява стяжка Черемошу; гôрській ручай, поломаный въ кривулѣ, продиравъ ся помѣжь заломы горъ, пôдмывавъ вузкѣ верховиньскѣ городы, пхавъ ся майже пôдъ пороги гуцулськихъ хатъ. Ся неволя гнѣвала єго видячки, бо ажь до моихъ ухъ долѣтавъ придавленый, але гнѣвливый та грызотливый шумъ рѣчнои филѣ; бурила ся тамъ рѣка, жалилась на примусъ. Поза ручаємъ зеленѣ лѣсы буковѣ, мѣжь ними поляны, а на нихъ рѣдкѣ хаты гуцулськѣ, якъ орлинѣ гнѣзда до скалы причепнѣ. Высше ялиновѣ й смерековѣ боры, чорнѣ та страшнѣ, якісь мертвѣ, зловѣщѣ. А понадъ ними смарагдовѣ прогали, повнѣ овець, пастухôвъ, повнѣ житя, овѣяного поетичною леґендою людовою, тягнули ся ажь до сѣрыхъ пôднôжь скалистыхъ верхôвъ Пôпъ Ивана и Смотрижа, що озаренѣ яркимъ сонѣчнымъ промѣнємъ мѣнились хамелеоновыми красками.

Наша каравана, котру я лишивъ о якихъ двѣста метрôвъ за собою, вила ся якъ сороката гусениця по крутôй стежчинѣ. Мои товаришѣ стрѣльцѣ, щобы не помучитись, ѣхали на малыхъ гуцульскихъ коникахъ, проваджених властителями, одѣтыми въ рôжнобарвнѣ яскравѣ строѣ; голубѣ, бѣлѣ и червонѣ бесаги на натерханыхъ коняхъ виднѣли здалека на зеленôмъ пôдсновку смерекового бору; гуцульскѣ стрѣльцѣ, що були призначенѣ до нагонки звѣра, пристроились въ чепурнѣ кресанѣ у павяныхъ перахъ; гамôръ людськои бесѣды ирзанє коней, уѣданє та скавуленє псôвъ зливали ся разомъ, въ якійсь дивный, троха дикій звукъ, що сотками вôдгомонôвъ розлягавъ ся по тихôй звычайно пустини.

Каравана зближала ся що разъ бôльше; дивлячись на неи, стоявъ я въ задумѣ, коли наразъ мôй стрѣлецъ, Никола, гуцулъ зъ Жабя, нанятый на увесь часъ ловôвъ, дôткнувъ легко мого плеча, тай каже:

— Въ дорогу, пане! До колибы ще доста далеко, тай стояти отакъ недобре.

Мы рушили дальше Стежка ставала щоразъ стрôмкійша; великанськѣ смерековѣ колоды, звалениѣ вѣтромъ, лежали побôчь вôдкоченѣ зъ стежки людською рукою. Пôдъ ногами дрôбна рѣнь скаловата, остра страшенно и невысловно болюча. Лучѣ склонюючого ся вже лехко дъ заходови сонця, мовъ на злôсть зѣвали дивно горячимъ жаромъ; я чувъ ся, що силы мене уже зовсѣмъ опущають; вôддавъ передъ усього Николѣ рушницю, вôдтакъ мысливській нôжь, флящину на напитокъ, ладôвницю, біноклѣ. Никола бравъ усьо зъ моихъ рукъ и зъ осмѣхомъ чѣплявъ коникови на кульбаку, котрого провадивъ у рукахъ, та котрый зпершу мавъ мене вывезти на верхъ горы.

— Не буде зъ того нѣчо! — промовивъ поволи зъ намысломъ, коли я кинувъ єму свою стрѣлецьку курту; — сѣдайте, пане, на коня, инакше не доѣдемо; вы не привичнѣ ходити по горахъ...

Слова старого Гуцула доймили мене, якъ острога пруткого коня, до живого вколови; вотыдно минѣ було товаришѣвъ, зъ котрыхъ

Якъ зъ повысшихъ заявлень выходить, теперѣшный миръ опираеся выключно лишь на обавѣ передъ страшною войною. Великй запутанины національнй, политичнй и соціяльнй змушують поодинокй державы держатись мира, щобы не выкликати ще бôльшихъ запутанинъ, а пануючй руководять ся умѣренностію лишь для того, бо боять ся брати на себе одвѣчальнôсть за нарушенє мира. Тревалои пôдставы теперѣшный миръ отже не мае, але и то добре, що есть щось, що не дозваляе его нарушати; маймо надѣю, що теперѣшный, хочь и непевный станъ мира, коли потягнесь довше, дасть можнôсть вырôвнати поволи бодай деякй поважнѣйшй трудности и тогди може зъ непевного вытворить ся миръ певный и тревалый.

Рада державна.

16-те засѣданє Палаты пословъ зъ д. 10 падолиста 1891 р.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ роздано прелімінарь фонду меліорацийного на 1892 р., въ котрôмъ мѣстять ся для Галичины мѣжь иншими слѣдуючй позиции: Реґуляція рѣки Нового Брля, осьма рата 7.804 зр.; рѣки Луга, сема и послѣдна рата 10.500 зр.; потокôвъ Кременица и Бабулôвка, пята и послѣдна рата 9.300 зр., доповненє обвалованя Вислы и Сяна, четверта рата, 79.080 зр. Сума выдаткôвъ меліорацийныхъ для Галичины выносить 106.684 зр., для всѣхъ краѣвъ репрезентованыхъ въ Радѣ державнôй 368.564 зр., хочь дотація фонду меліорацийного на 1892 р. показуе ся по разъ першій въ збôльшенôй сумѣ 750.000 зр. Причиною недостаточного выисканя того фонду есть та обставина, що Соймы краевй лишь не богато новыхъ предпринятій управильнили въ уставодавчій спосôбъ. Міністеръ рôльництва заповѣвъ, що коли въ зимѣ Соймы ухвалять того рода проекты законôвъ, то повысшій прелімінарь буде вôдповѣдно доповненый.

Опôсля наступила коротка дебата надъ контінґентомъ рекрутôвъ. — Пос. Герольдъ домагавъ ся бôльшого увзгляднення языкôвъ народныхъ въ арміи и критикувавъ теперѣшнй вôдносины. — Мін. Вельзерсгаймбъ вôдповѣвъ, що не годить ся ихъ критикувати. — Пос. Зісъ заявивъ въ имени своеи партіи, що хочь и якъ великій тягаръ накладае контінґентъ рекрутôвъ, то вôнъ и его партія въ виду політичныхъ вôдносинъ годять ся на него, бо армія яко елементъ силы надае державѣ повагу. По промовѣ Поповского принято сей законъ.

Пос. Колеръ домагавъ ся вѣроисповѣдной школы, але зъ вôдповѣдными реформами и безъ всякои реакціи. Церковъ, школа и родина мусять разомъ поступати. Вôнъ осуджувавъ бюрократичну закостенѣлôсть на поли шкôльництва и казавъ, що заспокоенє бажань народу на поли шкôльництва причинить ся не мало до соціяльнои реформы.

Пос. Ферьянчичь интерпелювавъ міністра справъ внутрѣшныхъ въ справѣ обмеженя права о товариствахъ супротивъ товариства св. Кирила и Методія въ Гайльсталѣ. — Пос. Цаллінґсъ интерпелювавъ въ справѣ повтореня катастрофы въ долинѣ Айзакъ. На тôмъ закôнчено засѣданє, а слѣдуюче назначено на пятницю.

По сѣмъ наступила дальша дебата надъ етатомъ міністерства просвѣты а именно надъ справою шкôлъ промысловыхъ. — Пос. Габерманъ жадавъ, щобы технікамъ признати, коли вже не титулъ доктора, то бодай якійсь привілеѣ и користи, якй надають академічнй степенѣ.

Пос. Барвѣньскій припоручавъ опѣцѣ правительства промыслъ домашный въ всхôднôй Галичинѣ. Бесѣдникъ доказувавъ, якъ пôдупавъ дрôбный и домашный промыслъ мѣжь Гуцулами и домагавъ ся, щобы въ Коломыи була утворена фахова школа для промыслу зелѣзного, сницарства и килимкарства. — Міністеръ просвѣты вôдповѣвъ на то, що вôнъ вже въ комісіи заявивъ, що правительство буде старати ся по можности увзглядити тй бажаня и що правительство въ справѣ такои школы фаховои въ Коломыи розпочало вже переговоры. Пос. Гаєкови сказавъ міністеръ, що правительство черезъ то що зробило въ послѣдныхъ рокахъ, дало вже доказъ своеи прихильности для образованя торговельного.— Пос. Менґеръ розводивъ ся надъ станомъ промыслового образованя и упоминавъ промысловцѣвъ, щобы они не давали ся уживати до політичныхъ аґітацій въ чужихъ цѣляхъ. — По тôмъ принято титулы 18 и 19, а вôдтакъ розпочалась нарада надъ титуломъ „Школы народнй" и надъ кредитомъ додатковымъ для нѣмецкои школы въ Тріестѣ.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты панôвъ, присвятивъ президентъ палаты померлымъ членамъ палаты, бар. Шенкови и кн. Чарторыйскому теплу згадку, а новоименованй члены Джуліяні, князѣ-епископы Канъ и Коппъ, та кн.-епископъ Галлеръ зложили приреченє. По сѣмъ приступлено заразъ до специяльнои дебаты надъ закономъ о полекшѣ для новыхъ будôвель на помешканя для робôтникôвъ. — §. 1 того закона, въ котрôмъ Палата пословъ увôльненє вôдъ податку зробила зависимымъ вôдъ зреченя ся Соймôвъ додаткôвъ краевыхъ, змѣнила комісія Палаты пословъ въ тôмъ напрямѣ, що Соймы мають зречи ся такожь и додаткôвъ громадскихъ. — Гр. Хорінскій жадавъ, щобы той параґрафъ вôдослати назадъ до комісіи. — Гр. Белькреди ставивъ далеко идуче внесенє зъ особливымъ увзглядненємъ законодавства краевого. — Міністеръ фінансôвъ доказувавъ, що правительство бажае, щобы сей законъ не ставъ ся лишь илюзоричнымъ черезъ то, що лишь громады будуть побирати чиншъ и другй додатки: втяганемъ державноправныхъ пытань о законодавствѣ Соймôвъ въ дебату порушае ся дразливу справу. Міністеръ высказавъ ся на кôнци за внесенемъ комісіи. — Внесенє Хорінского, щобы надъ симъ закономъ перейти до порядку дневного, вôдкинено 27 голосами противъ 2, а §. 1. вôдослано назадъ до комісіи, щобы она здала о нѣмъ справу. Дальшу нараду надъ симъ закономъ перервано и выбрано делеґатами гр. Травтмансдорфа и Монтекукульного. — Речинець слѣдуючого засѣданя не означено.

Переглядъ політичный.

Черновецка Рада громадска рѣшила выслати до п. Міністра торговлѣ петицію, жадаючу установленя въ Чернôвцяхъ самостôйнои дирекціи для буковиньскои сѣти зелѣзничои, а то зô взглядôвъ на вôдмѣннй тамошнй обставины краевй. Петиція та мае бути предложена краевому правительству буковиньскому, абы оно єи пôдперло. Иншй мѣста Буковины, краевый Выдѣлъ и Палата торговельна въ Чернôвцяхъ рѣшили и вôдъ себе выслати такй петиціи. Буковиньскй послы приреклы такожь пôдперти сю справу у Вѣдни.

Вчера розпочались у Вѣдни великй конференціи епископôвъ пôдъ проводомъ кард. Шенборна, а при участи всѣхъ епископôвъ зъ Долитавщины, зъ выимкою оломунецкого князя архіепископа. Зъ галицкихъ епископôвъ беруть участь: Є. Експ. Впреосв. Митрополитъ Сембратовичь, Архіеп. Моравскій и еп. Солецкій.

я недавно насмѣвавъ ся та прозывавъ бабѣями зате, що бояли ся выдрапати на гору власными силами. Зъ подвôйною силомôцю пустивъ ся я напередъ, але увôйшовши зъ двѣста крокôвъ, стративъ вôддыхъ и... упавъ на землю. Старый пôдбѣгъ дъ минѣ, насилу влявъ минѣ зъ фляшины въ ротъ добрый ликъ горѣвки, обтуливъ буркою, силомôць всадивъ на коня, а йдучи побôчь, ставъ казати спокôйнымъ, милозвучнымъ голосомъ:

— Вы, панове зъ долôвъ, не знаете, що це верхи. Тутки жартувати не можь; на зôгрѣтого чоловѣка повѣе гôрськй студеный вѣтерь тай по паничи... Обтулѣть май лѣпше бурку... Такъ, такъ, — бурмотѣвъ дальше, — Душѣ у васъ изъ сѣрки, гадками тобысте лѣтали гей орлы, гей козы дикй скакали, медведя та пальцями быстє душили, а якъ прийде до дѣла, то силы васъ опущають и робите ся якъ малй дѣти.

Коникъ швидко перебиравъ ногами, лишь рѣнь хрупотѣла пôдъ копытами; верховинець ишовъ побôчь, вôддыхаючи такъ свободно, мовбы прохожувавъ ся по мѣськихъ бульварахъ (проходахъ). И минѣ вкôнци привернуло знову вôддыхъ. Нѣшои вандрôвки я не пробовавъ бôльше, лишь розсѣвъ ся, — о скôлько лишь було можна — выгôдно на деревянôй терлици и почавъ зъ верховинцьомъ бесѣду. Колиба не була вже вôдъ насъ дальше, якъ на сто крокôвъ, а понадъ нею взносивъ ся каменистый верхъ. Дивлячись на него, я учивъ наразъ не побориму охоту стати заразъ на нѣмъ и глянути зъ него въ далечь на далекй, а серцю дорогй рôвнины.

— Ѣдьмо просто на ґрунь, — кликнувъ я до Николы; — тамтй дадуть собѣ сами раду, вечерю приладять.

— На самôмъ ґруни дуже студено, верховй вѣтры вѣють, абы вамъ пакъ, пане, що не пошкодило.

— Не бôй ся; я маю бурку и фляшину; не замерзнемо.

Въ десять хвиль опôсля стоявъ я на хребтѣ тысячь шѣстьсотъ метрôвъ понадъ поземомъ Чорного моря. Я поглянувъ на всхôдъ.

Передъ моими очима отворивъ ся величный видъ, мовбы якій замерзлый океанъ пôдъ шаленымъ подувомъ пôвнôчного вихру. Верхи и верхи въ далечь, въ нескôнченôсть, тягнуть ся однй за другими и опадають щоразъ низше та низше.... ажь до далекихъ, не захопныхъ окомъ рôвнинъ. А цѣле отсе море гôръ, скалъ, боровъ та водъ навѣяне якоюсь таємничою паморокою поетичною, засинѣле вôдъ тѣни высшихъ пасмъ — выдавало ся поважне и празничне.

Я злѣзъ зъ коня и, сѣвши на обламку звѣтрѣлои скалы, дививъ ся передъ себе. Якійсь задумъ звôльна находивъ на мене, а мôй взôръ, совгаючись лишь по тôмъ блѣдо синявôмъ морю паморокы, сягавъ щоразъ дальше и дальше, десь ажь поза спѣненй брылы Прута, поза шумнй филѣ Днѣстра, десь ажь на рôвнины подôльськй и добачувавъ тамъ бѣлый дворъ пôдъ соломянымъ дахомъ и старй, вѣковѣчнй дерева довкола....

— Пане, сходѣмъ въ долину, до колибы,— перебивъ мои привиды Никола. — Василь уже розложивъ ватру, а панове просять васъ на горѣвку та на перекуску.

Я зôрвавъ ся, силомôцю перетявъ присони и побѣгъ на — горѣвку и закуску. Въ долину сходивъ я досыть борзо, такъ, що старый гуцулъ, уразъ зъ коньомъ, ледви здужавъ за мною. Я чувъ, якъ за моими плечима правивъ, очевидно самъ зъ собою, о тôмъ, що „о много лекше сходити зъ горы, якъ дерти ся на верхи".

На горы налягла теперь леґонька мрака, сонце зайшло було вже поза хребетъ Чорногоры, и минѣ повидѣлось, що далеко на полудни мигнула блѣда блыскавка.

— Пане! — долетѣвъ до мене въ тôй хвили голосъ Николы — а видѣлисте, варе, коли бурю въ горахъ?

— Нѣ! — кажу, звôльняючи ходомъ, абы Никола зрôвнавъ ся зô мною, — не видѣвъ.

— То нинѣ увидите! — вôдповѣвъ, принукуючи коня до боршого кроку. — На угорськôй сторонѣ блыскае, Пôпъ Иванъ заодѣвъ ся въ мраку, а парно, що ажь кôнь безъ ваги, тай крокомъ идучи, пôтнѣе.... Буде буря! Мільнеришинъ медведикъ та щенюкъ уже радують ся.... та на граничнôй полонинѣ, тамъ межи Пôпъ-Иваномъ а Говерлею скоки выправляють.... Це для нихъ рай буря або заверюха.

(Дальше буде).

Справу понеханя проєкту зъѣзду царя зъ нѣмецкимъ цѣсаремъ Вільгельмомъ, поясняють въ Петербурзѣ, якъ доносить Polit. Cor., такъ: „Стрѣчи стояла мабуть передовсѣмъ на перешкодѣ та обставина, що царь не подорожувавъ самъ, але зъ царицею, даньскою парою королѣвскою и княг. Уельскою, черезъ що куртоазія була дуже утруднена. До того прилучилась квестія етикеты, бо царици, зъ огляду на єи вѣкъ и скорше вступленє на престолъ, не выпадало робити візиты молодшôй въ обохъ взглядахъ цѣсаревôй нѣмецкôй, котра не була зъ цѣсаремъ въ Петербурзѣ. Не безъ впливу було й се, що морска буря опôзнила значно подорожь царя и выкликала въ его плянѣ подорожи великі змѣны.

Монаховска же Allg. Ztg. упевнює знову, що стрѣча царя зъ цѣсаремъ була вже рѣшучо приготовлена, ґр. Шуваловъ поробивъ бувъ уже все, що до неи було потрѣбно, въ Петербурзѣ и Берлинѣ о нѣй знали и на певно єи сподѣвали ся, а Ґірсъ навѣть ждавъ уже въ Вісбаденѣ. Доперва на кôлька днѣвъ передъ стрѣчею надумавъ ся царь инакше и заявивъ въ Копенгазѣ, що вôнъ таки не поѣде до Берлина.

Зъ Софіи доносять, що коли собраніе приняло вôдповѣдь на престольну бесѣду князя безъ дебаты, то правительство не буде мати пôдчасъ сегорôчнои сесіи нѣякои опозиціи, котра бы робила єму клопоты. По вôдчитаню адресы, присвятивъ президентъ палаты, Савковъ, горячу згадку убитому міністрови Белчеву и мѣжъ иншимъ сказавъ: „Зъ вôдтамъ, вôдки мы сподѣвались сонѣчного промѣня, прислано намъ штилеты и револьверы. Однакъ справедливый Богъ, Богъ слабыхъ, Богъ Болгаріи хоронить насъ!" Сей уступъ выкликавъ велике враженє не лишь въ палатѣ, але и въ дипльоматичныхъ кругахъ Софіи, бо показує выразно, де правительство видить злочинцѣвъ, котрыхъ жертвою упавъ бувъ Белчевъ.

Въ Ирляндіи, въ Коркъ, скôнчила ся выборча борба мѣжъ Парнелітами а Антипарнелітами тымъ, що при выборѣ до анґлійского парляменту на мѣсце Парнеля выбрано 3669 голосами Антипарнеліта Флевєна. Парнеліта Джонъ Редмондъ одержавъ лишь 2157 голосôвъ, а 1161 голосôвъ одержавъ уніоністъ Серсфільдъ.

Новинки.

— **Громадѣ Пшенички**, повѣту товмацкого, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала Іосифа Грубого сталымъ учителемъ школы етатовои въ Полянцѣ Великôй; Казимира Загаєвского сталымъ управитемъ 2 клясовои школы въ Иванковѣ; Фран. Томечка сталымъ управителемъ двоклясовои школы етатовоя въ Ленкахъ.

— **На віцепрезеса повѣтовои Рады въ Бôбрцѣ** затвердивъ Є. Вел. Цѣсарь выбôръ Северина Генцля.

— **Стіпендіи.** Краєвый Выдѣлъ, на представленє дирекцій ц. к. семинарій учительскихъ, удѣливъ зъ краєвого фонду стіпендій, почавши вôдъ шкôльного року 1891/92 ажь до правильного покôнченя наукъ: 1) въ семінаріи женьскôй у Львовѣ по 40 зр.: Амелія Ожеховска зъ III р., Олена Булатôвна зъ II р., Павлина Дачковска зъ II р., Марія Фулиньска зъ II р., Ольга Горска зъ II р., Володислава Єдлиньска зъ II р.; Станіслава Кисѣлевска зъ II р., Иванина Коссакôвна зъ II р., Ядвига Левандовска зъ II р., Казимира Мшанецка зъ II р., Іосифа Пиржанка зъ II р., Констанція Шмідтôвна зъ II р., Матильда Кокоциньска зъ I р., Марія Икаловичѣвна зъ I., Олена Антоневичѣвна зъ I р.; Олена Антоневичѣвна зъ I р., Олена Ганьчакôвска зъ I р., Марія Кірхнерôвна зъ I р., Людвика Мединьска зъ I р., Казим. Гологôрска зъ I р., Казим. Островска зъ I р., Ядвига Глоговска зъ I р., Ангелина Русуцка зъ I р., Ольга Стеткевичѣвна зъ I р., Марія Зволиньска зъ I р.; въ семінаріи мужескôй у Львовѣ одержали по 50 зр.: зъ II року: Андрѣй Молчко, Павло Климко; зъ I року: Иванъ Климко, Иванъ Кромпєцъ, Иванъ Мриголодскій, Тома Рофиньскій, Романъ Турашъ, Іосифъ Варшка, Иванъ Зеленый, Петро Жеребецкій, Адамъ Цѣхоцкій; зъ року пôдготовавчого по 40 зр. рôчно: Маріянъ Бахульскій, Мечиславъ Грибовскій, Михайло Годованьскій, Исидоръ Кабаровскій, Василь Клѣшь, Левъ Клышь, Омелянъ Корыбутякъ, Стан. Кубрикевичь, Олександеръ Кулиничь, Володимиръ Лѣсняковскій.

— **Задля пошестей,** які ширять ся межи дѣтьми въ Коломыи, замкнули власти тамошні школы на 12 днѣвъ. — Въ Станіславовѣ зъ тои самои причины замкнено на два тыжднѣ четири низшій клясы выдѣловои школы женьскои.

— **Одноразову науку,** с. є. лишь рано вôдъ 8 до 12-ои, взглядно до 1 ои години завели для пробы въ нѣмецкôй ґімназіи у Львовѣ По полудни науки нема зовсѣмъ.

— **Конкурсъ.** Маґістратъ мѣста Жовкви розписавъ конкурсъ на посаду мѣского секретаря зъ платнею провізоричного мѣсця на одинъ рôкъ 900 зр., а по роцѣ на сталôмъ мѣсци 1000 зр. и три пятилѣтя по 100 зр. и правомъ до емеритуры. На поданя назначеный часъ до 20 грудня 1891 р.

— **Пôдступъ аґента.** Въ околицяхъ Коростенка крутивъ ся якійсь аґентъ, котрый туманивъ, що вôнъ є аґентомъ фірмы О. Борковского въ Краковѣ, та выманювавъ задатки на машины рôльничі и до шитя. Вôдъ зелѣзничного стражника въ Берегахъ вылудивъ 2 зр. 50 кр. на машину до шитя, вôдъ роботника Гутого въ Коростенци 2 зр., вôдъ п. Ґрайнеръ 3 зр. и т. д. А машинъ, хочь вже кôлька мѣсяцѣвъ минуло, нема та й вѣдавъ и не буде.

— **Стрыйска катастрофа зелѣзнична,** котра стала ся була въ лютôмъ сего року черезъ зле уставленє зворотницѣ и котра стояла житя одного молодого урядника, Хихлиньского, буде розбирати ся передъ судомъ присяжныхъ въ Самборѣ. Цѣла рѣчь представляє ся такъ: Дня 6 лютого с. р. коло 3-ои години надъ раномъ прийшовъ до повнячого нôчну службу зелѣзничного урядника, Теод. Комариньского, телеґрафічный приказъ зъ Львова, абы выслати зъ Стрыя до Львова машину помôчничу для поѣзду ч. 911. Комариньскій повѣдомивъ о тôмъ заразъ машинового урядника Авт. Мілєра, а сей выславъ машиніста, Тимка Новоритка, и приказавъ єму ѣхати до Львова, а пересувача возôвъ, Стан. Цаха до зворотничого Андрѣя Маковского, абы вôнъ зворотницю наставивъ „на Львôвъ". За Маковского робивъ тогди службу зворотничій Петро Ржоньца, и думаючи, що машина буде лишь пересувати возы, а до самого Львова не поѣде, не уставивъ зворотницѣ „на Львôвъ", але лишивъ єи таки „на Хировъ". Тымчасомъ на машину сѣли машиністъ Новоритко, палячь Ґротовскій и урядникъ руху Володиславъ Хихлиньскій. Комариньскій давъ знакъ, а машина вôдъѣхала. Минули зворотницю и, невидячи задля снѣговои замети, що суть на фальшивôй дорозѣ, поѣхали въ напрямѣ до Хирова. Въ тôмъ самôмъ майже часѣ выѣхавъ зъ Гаѣвъ выжныхъ (вôдъ Дрогобича) поѣздъ тягаровый до Стрыя и въ серединѣ дороги, коло будки ч. 17 зъѣхавъ ся зъ машиною. Машины ударили объ себе дуже сильно, черезъ що урядникъ Хихлиньскій погибъ на мѣсци, а машиністъ дуже тяжко покалѣчивъ ся; инші покалѣчились лекше. Прокураторія обжалувала теперь Петра Ржоньцу, урядника Комариньского, Тимка Новоритка и иншихъ кôлька особъ о провину противъ безпечности житя. Розправа мала вôдбуватись уже сими днями, однакъ одинъ зъ обжалованыхъ (Новоритко) занедужавъ и розправу вôдложено.

— **Засыпаный живцемъ.** Оногди при улици Зеленôй въ реальности пôдъ ч. 73., бравъ въ ямѣ зарôбникъ, Франц. Ярошъ глину. Берѣгъ ямы обôрвавъ ся и засыпавъ Яроша живцемъ, а зъ ямы єго выдобули уже неживого. Ярошъ числивъ 29 лѣтъ и полишивъ жѣнку.

Всячина.

— **Важна подѣя для льотерійниковъ.** Недавно выйшло було на берненьскôй льотеріи число 65. Була то дуже важна подѣя для льотерійниковъ, котрі черезъ цѣлыхъ 7 лѣтъ чекали пильно на се число, разъ въ разъ ставили на него, и не могли дочекати ся коли оно вже разъ выйде. Грошѣ, які выставлено на то число за тыхъ сѣмъ лѣтъ въ цѣлôй монархіи, идуть на міліоны. Черезъ число 65 пôйшло за тыхъ сѣмъ лѣтъ богато людей на жебри, бо були такі, що ставили на него на кожде тягненє по 50, 100, 200 ба навѣть и по 500 зр. Одна панѣ у Вѣдни програла черезъ той нумеръ свою каменицю а въ Будапештѣ програвъ на него якійсь панъ цѣлый свôй маєтокъ, що выносивъ 50 тысячѣвъ зр. Ба навѣть зъ Баваріи и нѣмецкого Шлеску програно на той нумеръ великі сумы. Въ самъ день тягненя не бувъ жаденъ нумеръ такъ заставленый якъ тыхъ 65. Коли у Вѣдни розôйшлась чутка, що въ Бернѣ вытягнено той нумеръ, то межи льотерійниками вѣденьскими настало було велике занепокоєнє и велика цѣкавôсть, та може и не на дармо, бо показалось, що лишь на двохъ колектурахъ выграно на той нумеръ бôльше якъ 50 тысячѣвъ. Въ Градци и другихъ мѣстахъ выграно такожь не мало грошей на той нумеръ. Все бы то добре було, кобы лишь люде не програвали въ льотерію бôльше, якъ на нѣй выграють, але на жаль, оно не такъ буває.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

11 Падолиста	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·—10·80	10·—10 75	9 75 11·—	10·—11·—
Жито	9·——9·50	8 90—9 40	9·——9·50	9 25—9·60
Ячмѣнь	6.——8·—	5·90—7·—	5·80—7·—	6·——6·50
Овесъ	6·50—7·10	6·35—6·80	6·——6·70	6·50—7·20
Горохъ	6 — 10·—	6·— 11·—	6·— 11·—	6·— 10·—
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—14·50	13·—13·—	3·—13·25	13·—13·50
Хмель	55·—60 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	40·—46·—	40·—45·—	40·—45·—	40·—45·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	19·7020·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

† Посмертни вѣсти.

Юстинъ Пелехъ, канцеліств повѣтового суду въ Стрыю упокоивъ ся дня 6 н. ст. падолиста въ Товмачи у свого брата въ 28 роцѣ житя.

Иванъ Олиньскій, архіпресвитеръ ставрофоръ православнои консисторіи въ Чернôвцяхъ, упокоивъ ся тамъ въ 65 роцѣ житя.

Анна Сивулякова, мати професора нѣмецкои ґімназіи у Львовѣ, Николая Сивуляка, упокоила ся въ Добромили въ 71 роцѣ житя.

Емануилъ Левицкій, урядникъ маґістрату, упокоивъ ся мин. тыждня, въ молодôмъ вѣцѣ, у Львовѣ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 11 падолиста. Въ кругахъ делеґатôвъ сподѣвають ся поясненя ґр. Кальнокого въ австрійскôй делеґаціи на суботу а въ угорскôй на понедѣлокъ.

Ливадія 11 падолиста. Вчера по богослуженю запрошено на снѣдане всѣхъ перебуваючихъ тамъ князѣвъ. Царска пара дôстала многі ґратуляціи, подарунки и т. д. Всѣ ґратулянты вписували ся до выложенои въ палатѣ книги.

Франкфуртъ 11 падолиста. Frankf. Ztg. довѣдуєсь зъ достовѣрного жерела, що Ґірсъ поѣде насампередъ до Штутґарту въ гостину до королевои Ольги, а вôдтакъ выѣде до Парижа. Вертаючи до Россіи поѣде черезъ Берлинъ.

Римъ 11 падолиста. Пôдчасъ представленя въ цирку Кастельмаре завалила ся ґалерія, на котрôй було 500 людей и всѣ упали на долину; 100 людей покалѣчило ся, мѣжъ тыми 20 тяжко.

Петербургъ 11 падолиста. „Гражданинъ" дôставъ строгу нагану за статью написану противъ короля румуньского и взываючу Румунôвъ, щобы они прогнали династію Гогенцоллернôвъ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.